

TXIRO NAIZ ETA TXIKIA NAIZ

Uxue Etxebeste Usabiaga

Oiartzun

Kolore pila bat zituen parke zoragarri batean, Txiro izeneko txori bat bizi zen. Txiro pareta-txori ausart, azkar eta txiki-txiki bat zen, oso-oso-oso txikia zen, ezkur baten adinakoa. Batzuetan txantxangorriek ezkur batekin nahasten zuten. Hori pasatzen zenean, beste txori guztiek barre egiten zioten, eta bera beldurtu egiten zen jan egingo zutela uste zuelako.

Egun batean Txiro poz-pozik zihoan bere lagunekin, parkeko lurrerantz, janari bila, eta ohartu ziren beraien janari guztia desagertu zela, zizare guztiak desagertu ziren, parkeko janari guztia desagertu zen, zakarrontzikoak ere bai; eta harrituta geratu ziren. Txori-buruarengana zihoazela, katu gaizto beltz batek Txirori egunerokoa lapurtu zion, gosea zeukalako, eta edozer jango zuelako, gosez akabatzen zeuden, parkeko animalia guztiak. Txiro negarrez hasi zen, gutxienez ordubetez aritu zen negarrez, ezin zion negar egiteari utzi, hortxe zituen eta bere abenturen istorio guztiak.

Gure txoritxo eta bere lagunak, azkenean, txori-buruarengana iritsi ziren eta gertatutako guztia kontatu zioten. Txori-burua sinestu ezinik, geratu zen, eta esan zuen harriturik:

–Ez da posible! Nola liteke? Ez dago zizarerik parke osoan?

Txori batzuk istorioak asmatzen hasi ziren, gezurrezko istorioak. Batzuek esaten zuten, enara batzuek jan zituztela zizare handi eta txiki guztiak, beste batzuek esaten zuten maldizio bat zeukala parkeak, eta joan egin behar zutela gosez ez hiltzeko, bestela jan egingo zituztelako.

Horrelako istorio arraro eta bereziak asmatzen hasi ziren. Txiro harriturik geratu zen besteak istorio oso arraroak asmatzen hasi zirelako, batzuetan amesgaiztoak ere edukitzen zituen.

–Isildu! Gaizki ari naiz pasatzen, lehenengo katuak egunerokoa lapurtu dit, gero janari guztia desagertu da parketik, eta gainera, horrelako istorioak kontatzen dituzue? Hau txantxa bat da, ezta? Ez dut ezer jakin nahi inori buruz!–esan zuen Txirok, oso haserre.

Haserre sartu zen bere gelara, atea gogor itxiz. Txiroren aitak atea jo zuen eta esan zuen:

–Txiro, mesedez, atera gelatik, bilerara joan behar duzu eta ez bazara joaten, ez duzu zure egunerokoa berreskuratuko.

–Ongi da, joango naiz, baina egunerokoaren-gatik bakarrik, bestela ez, entzun al didazu? Egunerokoarengatik bakarrik.

Txiro bestela ere joango zen, baina oso haserre zegoen.

Bileran zeudenean, txori-buruak esan zuen txoririk indartsuenak elkartzeko, janaria nora joan zen jakin eta bilatzeko. Txiro amorratu egin zen hori entzun zuenean:

–Baina, zergatik izan behar dute indartsuenak edo gihartsuenak? Indartsuak izateagatik, ez dira ausartak eta azkarrak, beldurtiak izan daitezke. Ni txikia izango naiz, baina azkarra naiz, eta pixka bat ausarta, eta lan hori egiteko balio dut! –esan zuen Txirok.

–Txiro, arrazoi pixka bat badaukazu, baina ez dizut utziko joaten, arriskutsua da, oso txikia zara, eta katu batek harrapatzen bazaitu, jan egingo zaitu, eta ez dugu nahi horrelakorik gertatzerik. –esan zuen txori-buruak.

–Orduan, kosk egingo diot katuari, beldurturik joango da eta horrela bakean utziko gaitu. –esan zuen Txirok.

Hori esaten bukatu zuenean, denak barrezka hasi ziren.

–Baina zer ari zara esaten, kosk egigo diozula? Kar kar kar kar! –esan zuen txori batek.

Gure txori txikiak ere lagundu nahi zuen, eta horregatik, besteen artean joan zen eta ez ziren ohartu. Zuhaitz erraldoietatik parkera zihoazela, katua azaldu zen, Txiroren egunerokoa hortzetatik zintzilik zuela, eta Txiro haserre bizian jarri zen. Katuak bere egunerokoa zeukala ikusi zuenean, korrika bizian joan zen katuarengana, kosk egin

eta egunerokoa berreskuratu zuen. Beste txoriek, ezin sinistuz, barkamena eskatu zioten Txirori, baina Txirok esan zuen horrelako gauzak edozeini pasatzen ahal zitzaizkiola.

Txiro parkean barrena hegan zebilela, besteekin batera, lurrean gauza fin luzetxo batzuk ikusi zituen, poliki-poliki mugitzen. Abiadura bizian joan zen, zer zen ikustera.

–Hemen daude! Hemen daude! Aurkitu ditut zizareak!

Txiro hunkitu egin zen, eta zorabiatzen hasi zen. Besteak ziztu bizian joan eta zizareak aurkitu zituela konturatu ziren. Denak poz-pez jarri ziren. Zuhaitz nagusira joan ziren eta Txirori berriz ere, barkamena eskatu zioten. Txiro poz-pez joan zen etxera, lepotik zintzilik zuela, zuhaitz nagusian emandako bere egurrezko domina berria.

–Ez zenukete ipuin hau entzungo nire egunerokoa berreskuratu izan ez banu. Nire egunerokoa –esan zien Txiro zaharrak hunkiturik, bere bilobei, berak bizitutako istorioa kontatu ondoren bere egunerokotik.